

Sygn. akt VU 139/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

o emeryturę

na skutek odwołania S. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 stycznia 2015 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje w wnioskodawcy S. M. (1) prawo do emerytury z dniem (...)

Sygn. akt VU 139/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. odmówił wnioskodawcy S. M. (1) prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 29 stycznia 2015 roku S. M. (1) wniósł o przyznanie prawa do emerytury i zaliczenie do prac w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia na stanowisku ślusarza na wydziale(...)wydział urzędzeń (...) w (...) S.A.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. (1) urodzony w dniu (...), złożył w dniu 13 stycznia 2015 roku kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 31 lat,

4 miesięcy i 22 dni. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku, od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku oraz od dnia 1 stycznia 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku na stanowisku ślusarz w Fabryce (...) w P..

(dowód: decyzja z dnia 20.01.2015 roku k. 9 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.4-5)

Od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia 30 listopada 1999 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) wP. , w tym od dnia 18 sierpnia 1967 roku jako ślusarz; od dnia 1 czerwca 1993 roku jako ślusarz rehabilitant.

W okresie **od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia 31 sierpnia 1968 roku** wnioskodawca był zatrudniony jako absolwent stażysta.

Od dnia 1 września 1968 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku wnioskodawca był zatrudniony w Fabryce (...) w P. na stanowisku ślusarz na wydziale RU1.

Od dnia 20 kwietnia 1971 roku do dnia 25 kwietnia 1973 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

Od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku S. M. (1) był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w P. na stanowisku ślusarza w oddziale(...) a następnie po zmianie nazwy oddziału na (...)

Od dnia 1 czerwca 1993 roku do dnia 30 listopada 1999 roku wnioskodawca pracował na oddziale P3 – ośrodek rehabilitacji zawodowej na stanowisku ślusarz rehabilitant.

Od 1 stycznia 1994 roku pracował na oddziale P3 jako ślusarz pracownik stały.

Fabryka (...) S.A. w P.. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym potwierdziła, iż wnioskodawca stale i pełnym wymiarze czasu pracy od 18 sierpnia 1967 roku do dnia 30 listopada 1999 roku wykonywał prace:

- od 18.08.1967 roku do 19.04.1971 roku – ślusarza;

-od 3.05.1973 roku do 31.05.1993 roku – ślusarza;

-od 1.01.1994 roku do 30.11.1999 roku – ślusarza

na stanowisku ślusarza na stanowisku ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 12 pkt 10 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach szczególnych.

(dowód: świadectwo pracy k. 13 akt emerytalnych; świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30.11.1999 roku k. 7 akt emerytalnych; podanie część A akt osobowych; skierowanie do pracy część A akt osobowych; karta obiegowa z dnia 18.08.1967 roku – część B akt osobowych; umowa o pracę z dnia 18.08.1967 roku część B akt osobowych; angaż część B akt osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 1.09.1968 roku – część B akt osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 19.04.1971 roku – część B akt osobowych; podanie z dnia 25.04.1973 roku – część B akt osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 3.05.1973 roku – część B akt osobowych; skierowanie na rehabilitację zawodową na oddział P3 z dnia 25.05.1993 roku – część B akt osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 1.06.1993 roku – część B akt osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 19.04.1971 roku –

część B akt osobowych; angaż od dnia 1.06.1993 roku - część B akt osobowych; karta przesłuzenia rehabilitacji– część B akt osobowych; angaż od dnia 1.10.1993 roku– część B akt osobowych; angaż od dnia 1.01.1994 roku – część B akt

osobowych; karta obiegowa zmian z dnia 1.01.1994 roku – część B akt osobowych; angaże od 1.01.1994 roku – część B akt osobowych)

Wydział RU, M-34 były to wydziały montażu urządzeń górniczych.

Na wydziałach tym montowano górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe (tj. przenośniki taśmowe) na potrzeby kopalni służące górnikom do zjeżdżania pod ziemię oraz wywożenia urobku, a także na potrzeby kopalni odkrywkowej.

Wnioskodawca pracował w brygadzie, która zajmowała się montażem w/w urządzeń.

Ślusarze otrzymywali gotowe elementy przygotowane przez wydział przygotowawczy. Zadaniem wnioskodawcy był montaż elementów zgodnie z rysunkami technicznymi i technologią.

Technologia przewidywała palenie, szlifowanie i spawanie wstępne elementów konstrukcji urządzeń górniczych.

W przypadku gdy element posiadał naddatki (zbędną długość) wnioskodawca za pomocą palnika acetylenowo-tlenowego upalał zbędną część elementu. Upaloną część należało wyszlifować za pomocą szlifierki pneumatycznej.

Montaż konstrukcji polegał na wstępnym spawaniu elementów za pomocą spawarki elektrycznej.

Wnioskodawca rozpoczynał pracę od montażu dołu konstrukcji, a następnie praca podstępowała w górę aż do zmontowania konstrukcji zgodnie z rysunkiem technicznym. Elementy musiały być najpierw zespane wstępnie, aby można było do konstrukcji dodać kolejne elementy. Konstrukcje były wielkogarytowe, mierzyły nawet po 20 metrów. Wnioskodawca przygotowywał konstrukcje za pomocą zastrzałów, były to podpórki do konstrukcji, wówczas wnioskodawca za pomocą wstępnego spawania spawał kątowniki.

Po zmontowaniu konstrukcji wykonywali prace spawacze. Przy jednej konstrukcji z uwagi na jej gabaryty pracowali w tym samym czasie zarówno ślusarze wykonując spawanie wstępne, a w innym miejscu konstrukcji sprawcze wykonując spawanie.

Dopiero w dalszej kolejności spawacz zajmował się precyzyjnym spawaniem złożonego przez wnioskodawcę urządzenia celem jego wykończenia. W dalszej części produkcji wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował i upalał zbędne części. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej, wysokoobrotowej.

Wnioskodawca wykonywał również prace polegające na nitowaniu przy przenośnikach kubełkowych. Nity były podgrzewane, a następnie nitowane za pomocą młota pneumatycznego.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

Od 1 czerwca 1993 roku wnioskodawca pracował na wydziale P3. Był to oddział rehabilitacji zawodowej, na który kierował lekarz na rehabilitację. Jako ślusarz wnioskodawca wykonywał uszczelki, siatki. Nie wykonywał prac spawalniczych.

(dowód: zeznania świadka S. M. (2) k. 23v-24; zeznania A. W. k. 24; zeznania wnioskodawcy S. M. (1) k. 24v)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) S.A. w P. potwierdzającym że w okresach spornych pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wykonując je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem pracy z dnia 30 listopada 1999 roku, potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości ww. świadectwa pracy ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P. Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków zeznań wnioskodawcy. Świadczenie przy tym pracowali w spornych okresach razem z wnioskodawcą, na tym samym oddziale co wnioskodawca, na tym samym stanowisku, wykonując te same prace co skarżący a zatem dysponowali bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy.

Świadczenie potwierdzili zatem, iż S. M. (1) w okresie od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku pracował w Fabryce (...) w P. przy montażu urządzeń wyciągowych, przenośników tj. urządzeń i maszyn używanych w kopalni głębinowej i odkrywkowej do przeróbki węgla. Do stałych obowiązków wnioskodawcy w każdym ze spornych okresów należało przecinanie blach przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego, dopasowywanie, wyrównywanie elementów składowych i ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej, punktowe spawanie (sczepianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne. Wykonywał również prace nitowania za pomocą młota pneumatycznego. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac w tym okresie nie był kierowany.

Zeznania świadków i wnioskodawcy są spójne, logiczne i korespondują z dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Takie prace wykonywał również wnioskodawca w okresie od dnia zatrudnienia tj. od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia powołania do odbywania służby wojskowej tj. do dnia 19 kwietnia 1971 roku. Należy jednak podnieść, iż w okresie od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia 31 sierpnia 1968 roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako stażysta absolwent szkoły zawodowej. Ten okres zatem nie podlegał zaliczeniu jako staż pracy w warunkach szczególnych. Natomiast od dnia 1 września 1968 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku i następnie od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy i stale wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Należy bowiem podnieść, iż wprawdzie z angaży wynikało przy tym, że wnioskodawca pracował w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanego w świadectwie stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szepianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych.

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalanie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne;
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (prace przy obsłudze młota pneumatycznego).

Mimo zatem, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 września 1968 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku i następnie od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym i palnikiem acetylenowo – tlenowym oraz przy szlifowaniu, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadka. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać, że J. B. wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych.

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Reasumując wnioskodawca wykazał, że w okresie od dnia 1 września 1968 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku i następnie od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku będąc zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w P. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych) – tj. 2 lata, 7 miesięcy i 19 dni plus 20 lat, 28 dni czyli łącznie okres **22 lata, 8 miesięcy i 17 dni**.

Dodatkowo należy podnieść, że wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od dnia 20 kwietnia 1971 roku do dnia 25 kwietnia 1973 roku, tj. w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w P., a po jej odbyciu w dniu 25 kwietnia 1973 roku, a zatem w terminie ustawowym, zgłosił się do pracy i od dnia 3 maja 1973 roku wrócił do pracy do dotychczasowego zakładu pracy na to samo stanowisko pracy, co pozwala okres służby wojskowej (łącznie 2 lata) zaliczyć mu do okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie obowiązującego wówczas (od dnia 29 listopada 1967 r. do dnia 6 sierpnia 1979 r.) art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. z 1967 r. Nr 44, poz. 440). Zarówno bowiem przed powołaniem do służby wojskowej (od dnia 1 września 1968 roku do dnia 19 kwietnia 1971 roku) jak i po jej odbyciu (od dnia 3 maja 1973 roku do dnia 31 maja 1993 roku) wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach wykonując prace wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.)

Przepis art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony stanowił o zaliczaniu okresu odbytej służby wojskowej do wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu służby podjęli - w określonym ustawowo terminie - zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powołanej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. Zgodnie z § 5 powołanego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie Z powyższego wynika, że wlicza się także uprawnienia wynikające z systemu zabezpieczenia

społecznego w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, a zatem również wynikające z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z dnia 9 marca 2010r., w sprawie I UK 333/09 Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006r. III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108 i z dnia 25 lutego 2010r. II UK 219/09).

Mając na względzie, iż wnioskodawca udowodnił znacznie ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach (łącznie **24 lata, 8 miesięcy 17 dni**), a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nabył prawo do emerytury od pierwszego dnia, w którym złożył wniosek tj. od dnia (...) roku.

Powyższego nie zmienia okoliczność, iż w okresie od dnia 18 sierpnia 1967 roku do dnia 1 września 1968 roku pracował jako stażysta, a od dnia 1 czerwca 1993 roku do końca zatrudnienia na oddziale (...) – oddział rehabilitacji zawodowej jako ślusarz rehabilitant czy ślusarz nie pracujący w warunkach szczególnych jak na oddziale (...) których to okresów sąd nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych.

Na marginesie tylko należało podnieść, iż utrwalone jest stanowisko tutejszego Sądu oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi prezentowane w licznych sprawach rozstrzyganych w tych Sądach, a dotyczących zaliczenia pracy ślusarza – w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych pracowników zatrudnionych na takich samych wydziałach co wnioskodawca w (...) S.A. wP. a zapadłych np. w sprawach VU 919/13, VU 1547/13, VU 1038/13 czy wcześniejszych np. VU 304/07, VU909/06.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.